

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμᾶς 80. Ἐξάμηνος
δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει
τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδμήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος

Ἐν Ἀθήναις, 7 Ἰουλίου 1928

Ἔτος 50ον.—Ἀριθ. 32

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβεῖον Νομπέλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἐξαφνα ὁ Νίλς εἶδε μπροστά του νὰ ὑψώνεται ἕνας ψηλὸς καὶ σκοτεινὸς τοῖχος. Ὅλοι φάνηκαν σὰν νὰ ὀπισθοχωροῦσαν μπροστά του, ἀλλὰ ὁ ἥλιος γύρισε πρὸς τὸ μέρος του τὸ λαμπρὸ πρόσωπό του καὶ ἔρριξε πάνω του τὸ φῶς του. Ὁ τοῖχος ἐξαφανίστηκε καὶ μπρὸς τοὺς δὲν βρισκόταν τώρα παρὰ βουνά, τὸ ἕνα πίσω ἀπὸ τὸ ἄλλο. Οἱ κορυφές τοὺς γυάλιζαν στὸν ἥλιο καὶ οἱ πλευρές τοὺς λαμποκοποῦσαν γαλαζίες μὲ χρυσεὲς γραμμὲς ἀνάμεσά τοὺς.

— Ἐμπρός, ἔμπρός ! Δὲν ὑπάρχει κανένας κίνδυνος ἐνδὼς εἶμαι ἐγὼ μαζί σας, φώναξε ὁ ἥλιος καὶ ἄρχισε κιόλας νὰνεβαίνει στὰ βουνά.

Ἐδῶ ὅμως τὸν ἐγκατέλειψαν τὸν ἥλιο καὶ ἡ μικρὴ σημύδα, καὶ τὸ δυνατό πεῦκο καὶ τὸ ἔλατο. Τὸν ἐγκατέλειψαν ἀκόμη καὶ οἱ τάρανδοι καὶ οἱ Λάπωνες καὶ οἱ μικροὶ θάμνοι. Καὶ στὸ τέλος, ὅταν ἔφθασε ὁ ἥλιος στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ, δὲν ἦταν πιά μαζί του κανένας ἄλλος ἐκτὸς ἀπ' τὸ μικρὸ Νίλς Χόλγκερσον.

Ὁ ἥλιος βυθίστηκε σ' ἐμιά χαράδρα σκεπασμένη μὲ πάγο καὶ ὁ Νίλς Χόλγκερσον θέλησε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Δὲν μπόρεσε ὅμως νὰ πάῃ παραμέσα ἀπὸ τὴν εἴσοδο, γιατί εἶδε κάτι φοβερό. Στὸ βάθος τῆς χαράδρας ἦταν καθισμένο ἕνα γέριχο στοιχειὸ καὶ τὸ κορμί του ἦταν ἀπὸ πάγο, τὰ μαλλιά του ἀπὸ κρύσταλλο καὶ εἶχε στοὺς ὤμους του ἕνα μανδύα ἀπὸ χιόνι. Μπρὸς τὸ στοιχειὸ ἦταν ξαπλωμένοι τρεῖς μαῦροι λύ-

κοι, ποὺ μόλις εἶδαν τὸν ἥλιο, σηκώθηκαν ἀμέσως καὶ ἄρχισαν νὰ οὐρλιάζουν. Καὶ τότε ἀπὸ τοῦ ἐνὸς λύκου τὸ στόμα βγήκε τσουχτερὸ κρύο, ἀπ' τοῦ ἄλλου παγερὸς βοριάς καὶ ἀπ' τοῦ τρίτου μαῦρη σκοτεινιά.

— Αὐτὸ ἐδῶ θὰ εἶναι τὸ Στοιχειὸ καὶ ἡ συνοδεία του ! σκέφθηκε ὁ Νίλς. Ἐννοιοῦθε πολὺ καλὰ πῶς τὸ καλύτερο ποὺ εἶχε νὰ κάνῃ ἦταν νὰ τὸ βάλῃ στὰ πόδια καὶ νὰ φύγῃ ἀπὸ κεῖ. Ἀλλὰ ἦταν κιόλας πολὺ περίεργος καὶ

μανδύας ἄρχισε νὰ γλυστρᾷ ἀπὸ τὶς πλάττες του καὶ οἱ τρεῖς λύκοι δὲν οὐρλιάζαν πιά τόσο δυνατὰ.

Ἐξαφνα ὅμως ὁ ἥλιος φώναξε :

— Τώρα πιά πέρασε ὁ καιρὸς μου !

Καὶ κύλησε πρὸς τὰ πίσω, κατὰ τὴν ἐξοδο τῆς ρεματιᾶς.

Τότε τὸ στοιχειὸ ἀμόλησε τοὺς λύκους του καὶ τὸ σκοτάδι, ὁ βοριάς καὶ ἡ παγωνιά γέμισαν ὅλη τὴ χαράδρα καὶ βγήκαν ἔξω διώχνοντας τὸν ἥλιο.

— Διώξτε τον ! Διώξτε τον μακριά ! φώναξε τὸ στοιχειὸ. Διώξτε τον τόσο μακριά, ὥστε νὰ μὴ μπορέσῃ νὰ ξαναγυρίσῃ πίσω. Δεῖτε του πῶς ἡ Λαπωνία εἶναι δική μου.

Σὰν ἄκουσε ὅμως ὁ Νίλς πῶς ὁ ἥλιος θάφευγε ἀπὸ τὴν Λαπωνία, τρόμαξε τόσο ποὺ ἔβαλε μιά δυνατὴ φωνὴ καὶ ξύπνησε.

Μόλις συνήλθε λίγο, εἶδε ὅτι βρισκόταν σ' ἐμιά κοιλάδα περιτριγυρισμένη ἀπὸ ἄγρια βουνά. Ἀλλὰ ποῦ ἦταν ὁ Γόργης ; Καὶ ἀπὸ ποῦ θὰ μάθαινε σ' ἐμὰ μέρος βρισκόταν ;

Σηκώθηκε καὶ κοίταξε τριγύρω του. Τότε τὸ μάτι του ἔπεσε πάνω σ' ἕνα περίεργο κατασκευάσμα ἀπὸ κλαδιὰ πεύκων, ποὺ βρισκόταν στὴν κορυφὴ ἐνὸς βράχου.

Αὐτὴ εἶναι ἴδια σὰν τὴν ἀετοφωλιά τοῦ Γόργη !

Δὲν τέλειωσε τὴ σκέψῃ του. Πέταξε τὸ σκοῦφο του ψηλά, τὸν κούνησε στὸν ἀέρα εὐθύμα καὶ φώναξε : « Ζήτω ! » Τώρα εἶχε καταλάβει ποῦ τὸν εἶχε πάει ὁ Γόργης. Ἐδῶ ἦταν ἡ κοιλάδα, ποὺ στὸ βάθος τῆς ἔμεναν οἱ ἀγριόχηνες καὶ στὴν κορυφὴ τοῦ βράχου οἱ ἀετοί. Εἶχε φθάσει στὸ τέρμα τοῦ ταξιδιοῦ του. Σ' ἐμὰ στιγμὲς θὰ βρισκόταν πάλι ἐνωμένος μὲ τὸν Φίλιππα,

Ὁ ἥλιος καὶ τὸ Στοιχειὸ τοῦ Πάγου.

ἤθελε νὰ ἰδῇ τί θὰ γινόταν τώρα ποὺ συναντήθηκε ὁ ἥλιος μὲ τὸ στοιχειὸ.

Εκεῖνο δὲν κουνήθηκε μὲ τὸ τρομακτικὸ του πρόσωπο κοίταξε κατάματα τὸν ἥλιο ποὺ στεκόταν σιωπηλὸς καὶ γέλαγε καὶ σκόρπιζε τὶς ἀκτίνες του ἐνὰ γύρω. Ἔτσι πέρασε κάμποση ὥρα καὶ στὸν Νίλς φάνηκε πῶς τὸ στοιχειὸ ἄρχισε νὰ βογγᾷ καὶ νὰ στενάζῃ. Ὁ

τήν "Ακκα και όλους τους συντρόφους του ταξιδιού του.

Στο ιερό του ταξιδιού

Ο Νίλς άρχισε να τριγυρίζει και να φάχνει για τους συντρόφους του. "Ολη η κοιλάδα ήταν βυθισμένη στη σιωπή. Ο ήλιος δεν είχε ακόμα ξεπροβάλλει πάνω από τους βράχους και ο Νίλς κατάλαβε πως θάταν ακόμα πολύ πρωί και πως οι χήνες δε θάχανε ακόμα ξυπνήσει. Μόλις όμως προχώρησε δυο τρία βήματα, σταμάτησε γιατί είδε κάτι πολύ ωραίο και τρυφερό. Χάμω στο γρασίδι μέσα σε μια μικρή φωλιά κοιμότανε μια αγριόχην και δίπλα της στεκόταν ο χήνος. Κοιμόταν βέβαια κι αυτός αλλά ήταν φανερό ότι βρισκότανε τόσο κοντά της για να είναι έτοιμος να την υπερασπισθή σε κάθε κίνδυνο.

Ο Νίλς έκρίτχξε καλλίτερα. Καλέ αυτά τα πουλιά τα γνωρίζει! "Ήταν απ' τα δικά τους! Η αγριόχην που ήταν καθισμένη απάνω στ' αυγά της, ήτανε η Νέλλια κι ο χήνος που στεκόταν δίπλα της, ήταν ο Κόλμε. Βέβαια, βέβαια, έτσι ήταν! "Εννοιωθε μεγάλη όρεξη να τους ξυπνήσει, ύστερα όμως τους λυπήθηκε και πήγε παρακάτω.

Στόν παρακάτω θάμνο είδε την Βίζι και τον Κούζι και λίγο παρὰ πέρα την "Υλζι και τον Κάκζι. Κι' οι τέσσαρες κοιμόνταν κι' ο Νίλς προσπέρασε χωρίς να τους ένοχλήσει.

Όταν πλησίαζε τον άλλο θάμνο, του φάνηκε σ'α να ξεχώριζε ανάμεσα απ' τα κλαδιά κάτι τι άσπρο κι' άμέσως άρχισε η καρδιά του να χτυπάει δυνατά απ' τη χαρά και τη συγκίνηση. Ναι, ήτανε εκείνο που έλπιζε. Μες στη φωλιά καθότανε η "Αθροπούπουλη, χαριτωμένη ο πως πάντα, απάνω στ' αυγά της, και δίπλα της στεκόταν ο άσπρος χήνος. Ο Νίλς μάλιστα νόμισε ότι και τώρα ακόμη που κοιμόταν, έδειχνε την περηφάνεια που έννοιωθε γιατί βρισκόταν στη Λαπωνία.

Ο Νίλς όμως δε θέλησε ούτε αυτόν να ξυπνήσει και τράβηξε ακόμη παρακάτω. "Όπου κι' αν πήγαινε, έδρισκε κοιμισμένες αγριόχηνες. "Έξαφνα πάνω σ' ένα μικρό ύψωματάκι, είδε κάτι που έμοιαζε μ' ένα μεγάλο βώλο από χώμα. Κι' όταν πλησίασε είδε ότι αυτός ο βώλος δεν ήταν άλλος απ' την "Ακκα, που στεκόταν ξύπνια απάνω στο ύψωμα και φαινόταν σ'α να εφύλαγε όλη την κοιλάδα.

— Καλημέρα "Ακκα! φώναξε ο Νίλς. Τι καλά που είσαι ξύπνια! Μπορείς να περιμένεις λίγη ώρα ακόμα για να ξυπνήσεις τους άλλους. Θά ήθελα να σου μιλήσω.

Η γριά αγριόχην κατέβηκε μ' όρμη από το ύψωμα κι' έτρεξε προς τον Νίλς.

(Ακολουθεί)

ΓΕΟΡΓΙΑ ΓΑΡΣΟΥΛΗ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα υπό Ιουλίου Βέρν)

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Η σκαπάνη του Μπριάν χώθηκε στον τοίχο, γκρέμισε ένα μέρος του κι' άνοιξε μια τρύπα μεγάλη. Και πριν προφτάσει καλά-καλά να πη στους συντρόφους του να προσέξουν, από την τρύπα έξορμησε ένα μεγάλο τετράποδο.

— Ζήτω! Γόρδων! ζήτω!... (Σελ. 263, στ. β').

Ήταν ο Πιστός!

Πρώτα-πρώτα, ο σκύλος έτρεξε στο λεκανάκι που του είχαν πάντα με νερό, και το άδειαξε. Τι δίψα που την είχε! "Έπειτα, κουνώντας την ουρά του, άρχισε να χοροπηδά γύρω στο Γόρδων.

Κανένας φόβος λοιπόν. Ο Μπριάν πήρε ένα φανάρι και χώθηκε στο άνοιγμα, ακολουθούμενος απ' όλους τους μεγάλους. Βρέθηκαν τότε σε μια σπηλιά σκοτεινή, που είχε τις ίδιες σχεδόν διαστάσεις με την άλλη, και που το έδαφος της ήταν στρωμένο με λεπτόν άμμο.

Επειδή δεν φαινόταν να χήρ καμιά συν κοινωνία με τα έξω, μπορούσε κανείς να φοβηθή πως ο αέρας εκεί-μέσα δεν θάταν ζωογόνος. Το φανάρι όμως έκαιγε ζωηρά. "Επομένως υπήρχε δξυγόνο, υπήρχε και συν κοινωνία. "Αλλ' όμως πως είχε μπει ο Πιστός;

"Αξάφνα, ο Ουίλλοξ σκόνταψε σ' ένα πράγμα ψυχρό κι' ακίνητο. Ο Μπριάν πλησίασε το φως. Κι' ο Βάξτερ φώναξε:

— "Ένα τσακάλι ψόφιο!

— Ναι, είπε ο Μπριάν και θά το έπνιξε ο Πιστός.

— Κι' έτσι εξηγούνται όλα! φώναξε ο Γόρδων.

— Μ' από που μπήκε δω-μέσα το τσακάλι;

— Από κει που θά μπήκε κι' ο Πιστός.

— Δηλαδή;

— Δηλαδή πρέπει να βγώ έξω και να ψάξω! συμπέρανε ο Μπριάν.

Βγήκε πραγματικώς κι' άρχισε να ψάχνει τη βιάση του δράχου. Κάθε τόσο φώναζε δυνατά, και τα παιδιά, από μέσα, του αποκρινόνταν για να τον οδηγούν. "Επιτέλους, εκεί ανάμεσα στους θάμνους, ανακάλυψε την τρύπα απ' όπου έμπαιναν στη σκοτεινή σπηλιά τα τσακάλια. "Όταν μπήκε, φαίνεται, κι' ο Πιστός, είχε ρίξει με το σώμα του μερικές πέτρες που έφραξαν την τρύπα, κι' έτσι κλεισθήκαν μέσα και το τσακάλι κι' ο σκύλος. Τα παιδιά ήταν καταχαρούμενα. "Όχι μόνο για την άνευρεση του Πιστού, αλλά και για την ανακάλυψη της δεύτερης σπηλιάς. Από πόσους κόπους και μόχθους τους γλύτωνε! Δεν είχαν τώρα παρὰ να νοιώσουν ακόμα εκείνη την τρύπα και να κάμουν μια δεύτερη είσοδο από το μέρος της λίμνης, που θά διευκό-

λυνε πολύ την εσωτερική υπηρεσία. Μαζεύθηκαν λοιπόν όλοι στην καινούργια σπηλιά και με ζητοκραυγές φανέρωσαν τη χαρά τους. "Εκεί έπρεπε να δλέπατε το καμάρι του Πιστού! Γιατί ένόμιζε πως όλα γινόνταν γι' αυτόν και για τον άλλο του.

Άμέσως άρχισαν το μέγαλωμα του διαδρόμου, για να συγκοινωνούν εύκολα οι δυο σπηλιές. Την καινούργια την προώρισαν γι' αποθήκη, ύπνωτήριο κι' εργαστήριο. Η παλιά θά χρησίμευε μόνο για μαγειρείο και τραπεζαρία.

Τις ακόλουθες ημέρες κουβάλησαν στη δεύτερη σπηλιά όλα τα πράγματα, άνοιξαν καλά την έξωτερική τρύπα, έβαλαν και σ' αυτή μια πόρτα του πλοίου, κι' έκαμαν πάλι, από τ'όνα μέρος κι' από τ'άλλο τής πόρτας, από μια θυρίδα, για να φωτίζεται την ημέρα η σπηλιά. "Όσο για τη νύχτα, την εφώτιζε ένα φανάρι κρεμασμένο στη μέση.

Σε δεκαπέντε ημέρες έτοιμάστηκαν

— "Επείδη ήμαστε από το Λύκειο Σαίρμαν, εγώ λέω να ονομάσουμε το νησί αυτό Σαίρμαν!

Χειροκρότησαν όλοι και παμφηφεί το άγνωστο εκείνο νησί του Ειρηνικού βαφτίσθηκε με τ'όνομα του Λυκείου.

όλα. Κι' ήταν καιρός, γιατί η άτμοσφαιρική κατάσταση άλλαξε πολύ. Και ναί μεν το κύριο δεν ήταν ακόμα τόσο δυνατό, οι άνεμοι όμως φυσούσαν τόσο σφοδρά, που δεν μπορούσε κανείς να ξεμυτίσει. Τα νερά της λίμνης σηκώνονταν σ'α θαλάσσια κύματα και τα παιδιά αναγκάστηκαν να τ'αβήξουν στην ξηρά τη βάρκα, για να μην παρασυρθή. Είπαμε όμως πως οι άνεμοι δεν έπαιναν τη σπηλιά. Η θερμάστρα κι' η κουζίνα, που τις έτρεφαν με ξερά ξύλα, λειτουργούσαν περίφημα. "Όλοι έμεναν μέσα. Κι' αυτό ακόμα το καμηλοπούλι, γιατί δεν είχαν ευκαιρήσει να του κάμουν ένα μεγάλο κλουβί έξω απ' τη σπηλιά.

Ήταν καιρός να γίνη και το πρόγραμμα που είπαμε. Ο Γόρδων ανέλαβε να το συντάξει. Κι' αφού θά το διάβαζαν, τ'ο συζητούσαν και τ'ο επικύρωναν, όλοι θάταν υποχρεωμένοι να τ'ο τηρούν.

Στο άναμεταξύ, ένόμισαν καλό να δώσουν όνομα σ'α διάφορα μέρη του νησιού τους. Το ποτάμι το όνόμασαν Ζηλάνδη, — από την πατρίδα τους Ζηλανδία, — τη λίμνη την όνόμασαν Οίκογένεια, για να τους θυμίξει τις οικογένειές τους. "Από τα τρία άκρωτήρια, τ'ό ένα τ'όνόμασαν "Αγγλικό, τ'ό άλλο Γαλλικό και τ'ό τρίτο "Αμερικανικό, προς τιμή των τριών εθνών που αντιπροσώπευαν τα παιδιά της μικρής εκείνης αποικίας.

Ναι, αποικίας. "Έτσι την έλεγαν τα παιδιά, γιατί ήξεραν τώρα πως δεν έπρόκειτο να μένουν εκεί προσωρινά, αλλά ίσως και για πάντα... Δεν ήταν πια οι ναυαγοί του Σλώγι, αλλά οι άποικοι της νήσου...

Ποιάς νήσου όμως; "Έπρεπε να βαφτίσουν τώρα και το νησί όπου τους έβαλε το κύμα.

— "Επείδη ήμαστε από το Λύκειο Σαίρμαν, εγώ λέω να ονομάσουμε το νησί αυτό Σαίρμαν!

Χειροκρότησαν όλοι και παμφηφεί το άγνωστο εκείνο νησί του Ειρηνικού βαφτίσθηκε με τ'όνομα του Λυκείου.

— "Υστερα ο Μπριάν ζήτησε το λόγο. — Συμπολίσται! είπε, αφού δώσαμε όνομα στο νησί μας, δεν πρέπει τώρα να εκλέξουμε και τον άρχηγό που θά τ'ο κυβερνά;

— "Αρχηγό; έκαμε ζωηρά ο Δόνιφαν

— Ναι, αποκρίθηκε ο Μπριάν. Μου φαίνεται ότι θά ζούμε πολύ καλύτερα αν ένας έχη την άρχηγία κι' οι άλλοι τον ακούμε. Γιατί να μη γίνη και στη Σαίρμαν, τι γίνεται σ' όλο τον κόσμο;

— Ναι, ναι! φώναξαν όλα τα παιδιά. Να εκλέξουμε άρχηγό!

— "Αλλά όχι ισόβιο, είπε ο Δόνιφαν. Να είναι μόνο για ένα έτος...

— "Αλλά να μπορεί να εκλεχθή και πάλι ο ίδιος, πρόσθεσε ο Μπριάν.

— Σύμφωνοι! φώναξαν τα παιδιά. — Και ποιόν να εκλέξουμε; ρώτησε ο Δόνιφαν με αγωνία.

Ο ζηλιάρης φοβόταν μήπως τα παιδιά εξέλεγαν τον Μπριάν, τον αντίζηλό του. "Αλλ' αυτός τους επρόλαβε:

— Δεν υπάρχει καλύτερος από τον Γόρδων, είπε. Εγώ προτείνω να εκλέξουμε τον Γόρδων!

— Ναι, ναι! φώναξαν όλα τα παιδιά. Ζήτω ο Γόρδων! ζήτω!

Στην άρχή, ο Γόρδων δοκίμασε να ρνηθή. "Ηθελε μάλλον να συμβουλευή

παρὰ να κυβερνά. "Έπειτα όμως συλλογίσθηκε πως έπρεπε να δεχθή για την ειρήνη της αποικίας.

Γιατί η τον Μπριάν θά εξέλεγαν η τον Δόνιφαν. Και τότε θάταν ίσως δυσαρεστημένοι κι' οι δυο. Ο Δόνιφαν τουλάχιστο σίγουρα θάντιπολιτευόταν κάθε στιγμή τον άρχηγό και θά προκαλούσε στάσεις. Τώρα μπορούσαν να διχογνωμοούν και να φιλονεικούν αυτοί οι αντίπαλοι όσο ήθελον. Ο Γόρδων, σάν άρχηγός, θά τους συμβόλαζε.

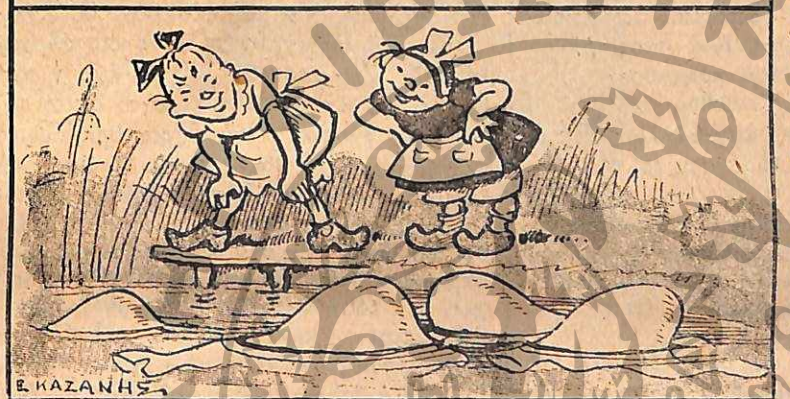
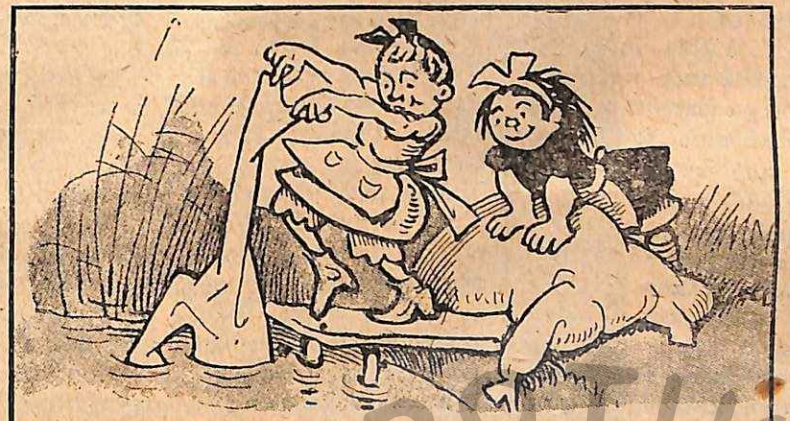
(Ακολουθεί) Μεταφρ. Π. Ι. Φ. και Γρ. Ξ.

Η ΡΗΝΑ ΚΙ' Η ΜΑΡΙΝΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Λ'

Δεν έσταμάτησαν παο' άμα έφθασαν σε μια μικρή εξέδρα, απάνω στη θάλασσα, καμωμένη για τους βαρκάρηδες και τους ψαράδες. Ήταν έρημη εκείνη την ώρα. Κι' η Ρήνα κι' η Μαρίνα, με την ήσυχία τους, σώρασαν τα ρούχα που είχαν κουβαλήσει, κι' άρχισαν, ή μια από δω, ή άλλη από κει, να παίρνουν ένα-ένα και να τ'ο πετούν με όρμη στο νερό.

νες τις μπόλιες να πλένε έτσι στον άφρο και να φεύγουν προς τ'άνοιχτά.

— Καλό ταξίδι! τους φώναζε η Ρήνα.

— Να μ'ς γράφετε, τους φώναζε η Μαρίνα. Και δός του γέλια κι' οι δυο.

— "Ιδές η πουκαμίσια πουόριξα εγώ, έλεγε η Ρήνα, τι πολύ που φούσκωσε και τι ποίμα που πάει!

— "Αμ' ιδές το σεντόνι που έροίξα εγώ, απαντούσε η Μαρίνα. Σ'α μπαλόνι έγινε!... σάν υδροπλάνο!...

— Στάσου να ρίξω κι' εγώ ένα σεντόνι, να ιδής που θά φουσκώσει περισσότερο! Σάν τραμπάκουλο θά γίνη.

— Νά, εγώ θά ρίξω αυτή την πετσέτα!... Θά φουσκώσει... σάν τ'ό γάλα στη φωτιά!

Κι' οι άσπρες φούσκες, μικρές και μεγάλες, πλήθαιναν στη θάλασσα και τ'ακρογιάλι άντηχούσε απ' τα τρελά γέλια της Ρήνας και της Μαρίνας...

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΝΑ ΠΟΛΥΤΙΜΟ ΕΝΣΤΙΚΤΟ

*Αγαπητοί μου,

ΚΑΤΟΙΚΩ ξέρετε, στο ίδιο σπίτι με τη Διάπλασι. Σήμερα το πρωί, καθώς κατέβαινα για ξύω, είδα να κατεβαίνει μπροστά μου ένα παιδί. Θάταν ως δεκαπέντε χρονών, με λινά της ώρας και με φαθάκι, σά μικρός κύριος. Κρατούσε έναν τόμο Διαπλάσεως και τον κοίταζε κατεβαίνοντας. Είχ' έρθει βέβαια για να τον αγοράσει και τώρα έφευγε... Αλλ' άμα τελείωσε τη σκάλα, άντι δεξιά, έστριψε άριστερά και χώθηκε στην αυλόπορτα. Απόρησα: τί γύρευε στην αυλή;... Ήταν κανένα παιδί του σπιτιού και δεν το γνώρισα; Ήθελε να ξαναβεί από τη σκάλα της υπηρεσίας; Είδε τίποτα στην αυλή που κίνησε την περιέργειά του; Είχε αφήσει εκεί το ποδήλάτο του;—Όχι, είχε κάνει λάθος. Και νά, σέ λίγο το βλέπω να βγαίνει και να τραβά ίσια προς την πόρτα του δρόμου. Είχα κατεβεί κι' εγώ στο διάδρομο καί, από πίσω του πάντα, το είδα τη στιγμή που βγήκε απ' την ξύπορτα: Δεν έφυγ' εύθως. Στάθηκε με δισταγμό. Έρριξε μιά ματιά προς τ' άπάνω. Γύρισε ύστερα προς τα κάτω. Και τότε μόνο τράβηξε. Κατάλαβα!

Είχαμε τον ίδιο δρόμο και με λίγα βήματα τον έφθασα.

—Μικρέ μου, του είπα, δεν έχεις, βλέπω, το ένστικτο της κατευθύνσεως...

Με κοίταξε με άπορία. Δεν άκουσε; δεν κατάλαβε;... Και σαστισμένος μουδειξε τον τόμο που κρατούσε.

—Τον άγόρασα... φιθύρισε.

—Γι' αυτό δεν άμφιβάλλω. Είπα μόνο ότι δεν έχεις το ένστικτο της κατευθύνσεως.

Κοντοστάθηκε και με ξανακοίταξε. Σά να μου έλεγε: Ποιός είστε; τί μου λέτε; που με γνωρίζετε;

Του είπα τ'ονομά μου.

—Α!... παρντόν!

Μεταμορφώθηκε, γέλασε, έδγαλε το φαθάκι του, συνήλθε. Και με παρακάλεσε να του έπαναλάβω τι του είχα πει, γιατί δεν κατάλαβε. Του έδωσα τότε, πρόχειρα, τον όρισμό του κατευθυντικού ένστικτού, — της έμφυτης ικανότητας που έχει ο άνθρωπος να προσανατολίζεται ή, απλούστερα **να βρεί σκη το δρόμο του**, — και του εξήγησα από τί συμπέρανα πώς αυτός δεν την είχε σέ μεγάλο βαθμό. Δεν ήταν ίσως ή πρώτη φορά που πήγαινε στη Διάπλασι (ή τρίτη, μου έμολόγησε ο ίδιος.) Κι' όμως δεν ήξερε να φύγει. Κατέβηκε τη σκάλα, αλλά δεν ήξερε κατά που έπεφτε ο δρόμος. Κι' όταν κατάφερε να βγει στο δρόμο, πάλι και τότε δεν ήξε-

ρε αν ο δρόμος του ήταν δεξιά ή άριστερά.

—Έχετε δικιο, μου είπε ύστερα. Αυτό μου συμβαίνει συχνά. Χάνουμαι στους άγνωστους δρόμους και πρό πάντων σ'α μεγάλη, πολύπλοκα σπία. Μιά μέρα, στην Έθνική Τράπεζα, ενώ κατέβαινα γυρεύοντας την πόρτα του δρόμου, εξακολούθησα να κατεβαίνω, ως που έφθασα στο ύπόγειο!... Άλλη φορά, που πήγα σ' ένα σπίτι στη Βάθη, έκαμα μιά ώρα να βρεθώ σέ δρόμο γνωστό μου και να τραβήξω πιά για το σπίτι μου. Ή μητέρα μου είχε άνησυχήσει φοβερά. Κι' όταν της είπα πώς «γάρηκα», έδωλε τά γέλια. «Σέ καλό σου!» μου είπε: «μιά πρώτη φορά πήγες σ'ης κυρίας Άρσινόης;» Ναι, είχα ξαναπάει. Κι' όμως...

Περπατούσαμε στην όδον Ευριπίδου, προς τα κάτω, και τα λέγαμε. Το Διαπλάσπουλο, που φαινόταν πολύ έξυπνο, ήθελε τώρα να μάθει αν εκείνοι που δεν χάνονται ποτέ, που όπου να βρεθούν, **ξέρουν να γυρίσουν**, έχουν πραγματικώς ένα ένστικτο που τους οδηγεί.

—Βεβαίωτατα, του είπα. Το ένστικτο αυτό, σέ πολύ μεγαλύτερο, σέ καταπληκτικό βαθμό, το έχουν τά ζώα. Γάτα, τη βάσεις σέ σακκούλι, την πηγαίνεις δέκα μίλλια μακριά, την αφήνεις, κι' αυτή ξαναγυρίζει ίσια στο σπίτι της. Κι' όχι βέβαια **ρωτώντας**, όπως, κατά την παροιμία, πάει κανένας στην Πόλη... Οι άγριοι επίσης μπορούν να προσανατολίζονται θαυμάσια. Δεν χάνονται ούτε στο πυκνότερο δάσος. Ξέρουν πάντα κατά που πέφτει ή σπηλιά ή ή καλύβα, και τά βρίσκουν. Οι πολιτισμένοι όμως έχουν το ένστικτο άδυνατότερο, και μερικοί δεν το έχουν καθόλου. Το κατέστρεψε κι αυτό όπως τόσα άλλα ένστικτα των άγριων ανθρώπων, ο πολιτισμός: οι χαραγμένοι δρόμοι, τά ονόματα. Οι άριθμοί, τά σημάδια, οι πυλίδες, οι οδηγγοί, και πάει λέοντας. Οι άνθρωποι ξεσυνεήθησαν λίγο-λίγο να προστρέχουν στο ένστικτό τους. Δεν το είχαν πιά τόσο ανάγκη. Και το ένστικτο άδυνατίσε, αποκοιμήθηκε, νεκρώθηκε. Λίγα άτομα το έχουν σέ μεγάλο βαθμό. Οι περισσότεροι το έχουν σέ μέτριο. Και μερικοί, είπαμε, καθόλου...

—Όπως εγώ!

—Έτσι φαίνεται. Έσύ, μικρέ μου φίλε, είσαι απ' αυτούς τους τελευταίους.

—Κι' είναι κακό αυτό;

—Καλό βέβαια δεν είναι... Στη ζωή παρουσιάζονται περιστάσεις που το ένστικτο της κατευθύνσεως δείχνεται αληθινά πολύτιμο... Ένας φίλος μου, μεγάλος, δεν το είχε καθόλου. Μιά μέρα θέλησε να κατεβή στον Πειραιά (λίγο καιρό είχε τότε σ'ας Αθήνας). Πήγε λοιπόν στο τραίνο, έφθασε στον Πειραιά, δέ βγήκε κεί, γιατί δεν το κατάλαβε πώς είχε φθάσει, ξαναγύρισε με το ίδιο

τραίνο, χωρίς να καταλάβη πάλι πώς έκανε τον ίδιο δρόμο ανάποδα, κι' όταν βγήκε στην Όμόνοια, γύρευε να ιδή... τη θάλασσα! Φαντάσου τώρα αυτόν τον άνθρωπο σ'όν πόλεμο. Νά τον στέλνουν π. χ. σ'ς όπισθοφυλακές, εκεί που ήταν χτές, και να πηγαίνει ίσια, να πέφτει σ'ς έμπροσθοφυλακές... του έχθρου! Και σέ πόσες άλλες περιστάσεις το ένστικτο της κατευθύνσεως μπορεί να σώση έναν άνθρωπο από καταστροφή!

—Ναι... κι' εγώ συλλογιέμαι τώρα πόσο πολύτιμο είναι... Δεν τόχα συλλογισθεί άλλη φορά... Άλήθεια όμως, ένας που δεν τόχει, —σάν και μένα, — δεν θά μπορούσε να τ' άναπτύξη και να το καλλιεργήση;

—Ναι, διάβασα κάποτε πώς ο καλύτερος τρόπος είναι ή προσοχή. Νά μ'ην άφαιρείται κανείς, όταν περπατ'η προς άγνωστα μέρη, αλλά να προσπαθ'η πάντα να θυμάται από που ξεκίνησε, κατά που έστριψε, και να ξέρη έτσι που βρίσκεται. Σιγά - σιγά θά συνειθίση να κάνει την εργασία αυτή άσυναίσθητα. Και το ένστικτό του θά ξυπνήση.

Μ' αυτό άποχαιρέτησα τον μικρό, γιατί έπρεπε να στρίψω στην όδον Μεγάνδρου.

—Αμ' εγώ, είπε, από που θά πάω; Κοίταξε γύρο του, δίστασε κάμποσο, κ' έπειτα:

—Α, από δω!

Βρήκ' επιτέλους το δρόμο του και τον πήρε...

Σας ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα υπό Vrignaull και Valdor

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Πήγε στο Παρίσι κι' εκεί ή Γαλλική Αύλη της έδωσε άσυλο κι' επιχορήγησή. Το χειμώνα έμενε στο Λουβρό και το καλοκαίρι στο παλάτι του Σαιν-Ζερμαίν.

Η βασίλισσα περνούσε τότε μεγάλες οικονομικές στενοχωρίες, γιατί ήταν υποχρεωμένη να κάνει μεγάλες γενναϊοδορίες στους άγγλους εξόριστους, όπαδούς της δυναστείας των Στουάρτ. Η φτώχεια της είχε φτάσει σέ τέτοιο σημείο, ώστε τον χειμώνα του 1649, που οι ταραχές την έμπόδισαν να πάρει την επιχορήγησή της, αναγκάστηκε να βάλει την κόρη της Έρριέτα στο κρεβάτι να ζεσταθεί, γιατί δεν είχε ξύλα ν' ανάψει το τζάκι!

Οι δυστυχίες όμως δεν ενίκησαν το γενναίο της χαρακτήρα. Ήταν απλή, μισούσε την πολυτέλεια και περνούσε ζωή πολύ ήσυχη, προσέχοντας μόνο την άνατροφή της κόρης της.

Οι αυλικόι, (ποιός θά το πίστευε!) περιφρονούσαν την πριγκίπισσα Έρριέτα, επειδή τά φορέματά της ήταν πολύ

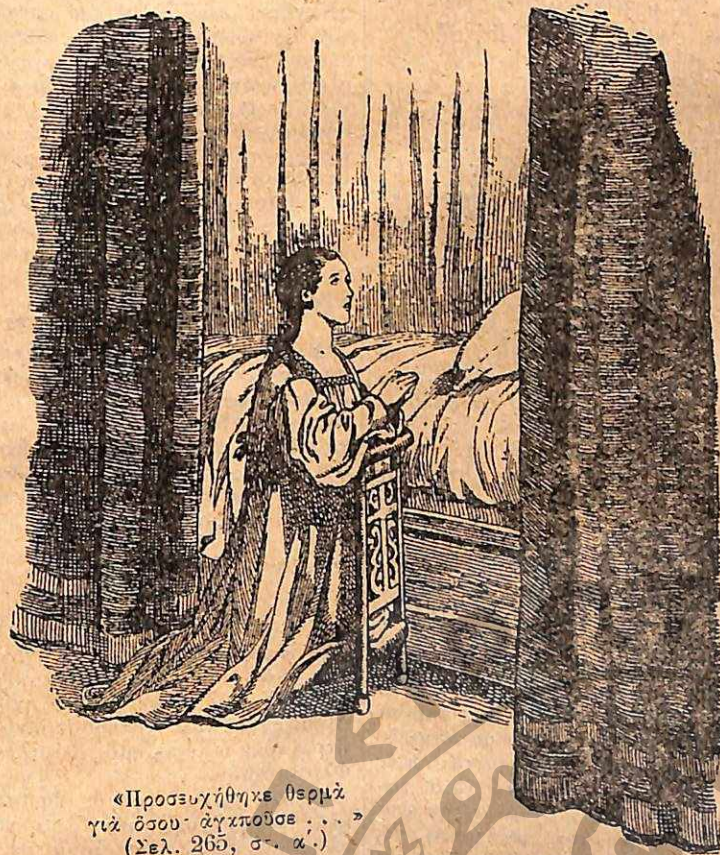
ΚΕΦ. ΛΑΙΩΝ ΙΒ'

Στο Χουάιτ Γκνέιτ

Με τις πρώτες άχτίνες του ήλίου, ξύπνησε ή Νταίξη. Έστριψε τά μάτια της και κοίταξε τριγύρω της, θαυμάζοντας το όρατο δωμάτιό της, που το πλημμυρούσε το φώς.

Ήταν συνειθισμένη να ξυπνά χωρίς κι' ετοιμάστηκε γρήγορα. Ή δεσποινίς ντε Πιερρεφόν της είχε πει, ότι ήταν ελεύθερη να χρησιμοποήσει το πρωί της. Κατέβηκε λοιπόν σιγά - σιγά την πέτρινη σκάλα κι' άνοιξε την πόρτα.

Καθώς πήγαινε να βγει, ή γκουβερνάντα, ή κυρία Βερδιέ, τη φώναξε σ'

«Προσευχήθηκε θερμά για σου άγχιπώσε...» (Σελ. 265, σ. α')

ένα μικρό δωμάτιο, όπου ήταν στρωμένο τραπέζι.

—Μη βγαίνεις έξω νυστική, κόρη μου, είπε. Η ώρα είναι ακόμη έφτά κι' ως τις δέκα που είναι ή ώρα του προγεύματος, θά ξαναπεινάσεις. Πιές λίγο γάλα. Κοιμήθηκες καλά;

—Πολύ καλά, μίστερε, σας εύχαριστώ, φιθύρισε ή Νταίξη, συγκινημένη απ' αυτή την περιποίηση. Μπορώ να πάω στο πάρκο;

—Βεβαίως, κόρη μου, μπορείς να πάς όπου σ' άρέσει. Όταν όμως ακούσεις το κουδούνι, να γυρίσεις, γιατί θά είναι ή ώρα που προγευματίζουμε δω. Και μ'ην απομακρύνεσαι πολύ, γιατί το πάρκο είναι πολύ μεγάλο.

Η Νταίξη εύχαρίστησε και πάλι την καλή κυρία και βγήκε στον κήπο.

Έκαμε πρώτα ένα γύρο στην έπαυλη

για να θαυμάσει όλες τις πλευρές της. Κι' αυτό της έφαγε πολλήν ώρα, γιατί πολεμούσε να τοποθετεί με τη φαντασία της τά διάφορα δωμάτια του σπιτιού κι' ή ώρα περνούσε χωρίς να την καταλαβαίνει.

—Κάτω, συλλογιζόταν, είναι οι σάλες για τις γιορτές, που καθώς λέει ή μίς Μίλδρεδ, είναι πολύ ωραίες! Τά παράθυρα αυτά που τά στεφανώνει ο κισσός, είναι χωρίς άλλο τά διαμερίσματα της λαίδης και της κόρης της. Κι' άποπάνω ακριβώς, να το δικό μου! Άφησα ένα παραθυρόφυλλο κλειστό και το γνωρίζω... Κι' ο πύργος αυτός στην άκρη, όρισμένως θά είναι ή βιβλιοθήκη του λόρδου... Δένε πώς πρόδωσε το βασιλιά κι' άπαρνήθηκε τη θρησκεία του... Πώς ή μυλαίδη, που φαίνεται τόσο καλή, π'ιρε έναν τόσο κακόν άνθρωπο;

Απομακρύνθηκε γρήγορα, ώσάν να ένοιωθ' έναν άόριστο φόβο να κοιτάζει αυτούς τους τοίχους. Θάλεγε κανείς ότι αίσθανόταν κοντά της τον έχθρο.

Γύρισε προς τον ήλιο. Μέσα στη μεγάλη γυαλιστερή στέρνα καθρεφτιζόταν ή έπαυλη. Δυο κύκνοι που καλυμπούσαν άργά, πλησίασαν την κόρη, ελπίζοντας πώς θά τους έρριχνε κανένα ψύχουλο κι' ύστερα απομακρύνθηκαν πάλι άπογοητευμένοι με μεγαλοπρέπεια και καμάρι.

—Μου φαίνεται σά να σας έχω ιδεί σ' όνειρό μου, είπε ή Νταίξη συλλογισμένη. Μοιραζόμουν μαζί σας το φωμί μου, και θυμούμαι πώς όταν δεν είχα να σας δώσω, έτσι φεύγατε και τότε, όπως τώρα.

Εκοίταξε μιά στιγμή τά πουλιά που έφευγαν, κι' ύστερα προχώρησε στο πάρκο, γυρεύοντας να βρεί τη θάλασσα.

Έφτασε και στο δρόμο εκείνο, όπου είχε γίνει το δράμα της παιδικής της ζωής. Άλλά τώρα καμιά άνάμνηση δεν έμενε στο νοῦ της κι' όλα άλλωστε τριγύρω ήταν άλλαχμένα.

—Α, να ή θάλασσα! φώναξε χαρούμενη. Έτσι τη φανταζόμουν και γώ, καθώς μου την είχαν περιγράψει ο Τζός κι' ο παπώος. Είναι σά να την έχω ξαναδεί. Και τ' άρωμά της ακόμη μου φαίνεται γνώριμο. Τι ώραία που είναι!

Η άγάπη της για τη θάλασσα, που την είχε κληρονομήσει από τον πατέρα της, ξυπνούσε πάλι μέσα της και την κυρίευε.

(Ακολουθεί) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Φιλομαθή (κχι τοῦτο τὸ γράμμα σου μοῦ ἄρρεσε πολὺ· γράψε μου κχι μὴ σὲ νοιάζει ἀν δὲν θάχω πάντα τόπο γὰ σοὺ ἀπκνῶ ἐκ ἐνῶς·) **Περσέα** (μὴ δίνῃς σημασία σ' αὐτὰ· ὑπάρχουν κχι ἀνόητα παιδιά στὸν κόσμο...) **Ἀλεξανδρινὸν Φελλάχον** (θὰ εἶδες τὴν ἐγκρίση τοῦ ψευδωνύμου σου· χαίρω πολὺ πὺ εἰσερχεσθὶ στὴν κίνηση κχι ἐλπίζω γὰ μοῦ γράφῃς συχνά·) **Χαδιάραν** (κχι τὸ δικό σου ψευδώνυμο ἐνεκρίθη καὶ μπορεῖς τῶρα νὰ μοῦ γράφῃς τακτικά· εὐχαριστῶ πολὺ γὰ τὰ καλὰ λόγια·) **Ἀτρεμυτον Κρητὰ** (μὲ τὸ ὄποιοπο ἐστειλὰ 20 τετράδια·) **Μελαχροινὴν Κυπριοπούλαν** (νχι, γράφε μου πὺ συχνά τῶρα πὺ εἰσερχεσθὶ ἐξέδωσες κχι ἡσύχασες·) **Θεοδὰ - Εὐλαλίαν** (μετὰ χαρὰς, περιμένω·) **Ἀνθισμένην Μυγδαλίαν** (ἀφοῦ σοὺ κοῦραξες τόσο τὰ μὲτα πὺ δὲν μπορεῖς νὰ διαδάσῃς, ἐκίμης πολὺ φρόνιμα νὰ μὴν ξαναπαῖς σὲ Κινηματογράφῳ συμμορφώθηκα μὲ τὴν ἐπιθυμία σου·) **Μόζαρε** (δὲν ἐξεδόθη ἀκόμη, ὅταν ἐλθοῦν θὰ τὸ ἱδῇς· νχι, αὐτὰ εἶναι ὀλα μιμήσεις·) **Μοιραῖο Ἀερογιάλι** (τὰ εἰσερχεσθὶ τοῦ Ἀναγνὰ καὶ τὰ διαδάσας...) **Δικηγορίαν** (δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι τ' ἀποτελέσματα θὰ εἶναι ὅπως τὰ περιμένουμε·) **Δεσβιον** (ἐστειλὰ εὐχαριστῶ γὰ ὅσα γράφεις, σ' εὐχαριστῶ ἐπίσης· κχι ὁ κ. Φαίδων· ἐλπίζω ὅτι τῶρα πὺ ἐκίμης τὴν κλητὴ ἀρχή, θὰ ἐξακολουθήσῃς· εἰδες βέβαια τὴν ἐγκρίση τοῦ ψευδωνύμου σου·) **Ἀνδαλουσίαν** (πολὺ ἐνδιαφέροντα αὐτὰ πὺ μοῦ γράφεις γὰ τὸν Κινηματογράφῳ καὶ τὴν ἄλλου εἰδους μανία σου· εὐτυχῶς αὐτὴ εἶναι ὀλα ἐξιδίῳ ἀκίνδυνη κχι μπορεῖς νὰ μὲξεύῃς φω-ογραφίσεις·) **Μασκοτίσαν** (ἐστειλὰ ἡ φωτογραφία σου μπορεῖ νὰ δημοσιευθῇ κχι τῶρα· δὲν εἶναι δηλ. ἀνάγκη νὰ βροθευθῇ· κχι σ' ἄλλον Δικηγορίαν· τὰ λυσόχρητα μπορεῖς νὰ τὰ στέλνῃς· κχι ἔνα ἔνα, κχι δύο-τρία μὰζι· κοίταξε μόνον τίς προθεσμίες·) **Ἰάσωνα** (σὲ συγχάρω καὶ γὰ τὸ βροθεῖτο τῆς All. Française· μὰζι σοὺ ἤρθαν κχι τὰ δύο· τί καλὰ! τῶρα περιμένω τὴν φωτογραφία σου·) **Γεώργ. Κ. Μπατζίαν** (τέτοιον ἀπάντηση δὲν ἔπρεπε σ' ἡ χειρό-γραφὰ τῆς Κυριακῆς· περίεργον! φαίνεται ὅτι δὲν θὰ τὴν ἐλαθῇ· ἄλλως θὰ τὴν ἀνέφερε ὁ Ἀναγνὰς, γιὰτὶ, κχιθὺ βλέπω στὸ ἀντίγραφο, εἶναι πραγματικῶς πολὺ καλὴ·) **Νεάνιδα τοῦ Ἰονίου** (νχι, γὰ μοῦ γράφῃς τὰπο ἐλέσμα·) **Ἐνδοξον Ἑλληνα** (οὗς σήμερα δὲν ἔχω τόπο· στὸ ἐρχόμενο, ἐλπίζω, γὰ σοὺ πὺ γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα·) **Κόκκινον Μιραμπέλ** (τὰ ἐλαθῇ ὀλα·) **Χρίστον Φιλιππῆν** (καλὸ τὸ σκέ-σο σου, μπράβο! ἄλλὰ πὺς μπορεῖ νὰ τὸ χρησιμοποιήσῃ ὁ Ἀναγνὰς; μὴπως ἐξέρει τί θὰ τοῦ συμβῇ τὴν ἐρχομένη Κυριακῇ; ἐκείνος· μάλιστα ἐλπίζει νὰ μὴ τοῦ συμβῇ τίποτα...) **Μαγεμένην Βοσκοπούλαν** (ἐλχὺν τὰ 10 φύλλα κχι σοὺ ἐστειλὰ τὰ τετράδια·) **Μιμόδαν** (ἤλθαν ἀγκυρίως, ἔννοια σου·) **Σαμωτίσαν** (ἐστειλὰ 3 δέσμες λυσόχρητο·) **Γαλάτειαν** (ἐστειλὰ

10 τετράδια). **Μικρὸν Ἀθ-ναῖον, Γέρω - Ἀήμον, Ἰω. Περ. σάκην** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἐλαθὶ μετὰ τὴν 4 'Ιουλίου ἀπεκντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 240ου Διαγωνισμοῦ
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 7 Σεπτεμβρίου.

482. Δεξιόγριφος
Ἐπεξηγηματικὸ ἀρχαῖο
Μὲ θαλάσσιον ἐνώνω βράχο.
Ἀλλὰ στὴν αἰτιατικῇ·

Καὶ μ' αὐτὸ λουλούδι ὥρατο
Στὴν κομπότρυνά μου θάχω.
Ποῦ τὸ βάζουν καὶ ... στ' αὐτὴ.
Μοκεκὸ

483. Στοιχειόγριφος
Γενάρχη ξακουσμένο καπελλώνω
Μὲ γράμματα, κατεβάζω καὶ τὸν
[τόνο,
Καὶ χρονικὴ μονάδα καμαρώνω.
Ἀττικὴ Ἀυγὴ

484. Μεταγραμματισμός
Γνωστὴ τρίμορφη θεὰ
Ἐνα γράμμα τῆς ἀλλάζει
Καὶ τῆς Τροίας τὸ στέμα, νά,
Στὸ ξανθὸ κεφάλι βάζει.

485. Ἀναγραμματισμός
Τὰ γράμματα μὲς πόλης μας.
Στὴν τύχη μεπερδεμένα
Πῆρα, καὶ κάποιον μάλιστα
Τὸ πῆρα δυὸ φορές·
Τ' ἀράδιασας εἶσι ἀσκοπα,
Μὰ ὁ κόπος στὰ χαμένα
Δὲν πῆγε· μὰ βασιλίσα
Ἐκανε ἡ τύχη, ἰδὲς!

486. Πυραμῖς
+
* * *
* * *
* * *
* * *
* * *
* * *
* * *

Ἐκ τῶν ἄνω κατὰ σειράν·
σύμφωνον, ἀριθμητικὸν ἢ πρό-
θεσις, θαλάσσιον ζῶον, γυνὴ
Μιλησία διύσημος, γεωμετρικὸν
σχῆμα.

Οἱ σταυροὶ καθέτως μυθολο-
γικὸν ὄν, ἀπὸ τὰ ἰσχυρὰ καὶ πο-
λεμοχαρῇ.

Γεώργ. Κ. Δρακόπουλος

487. Ἐπιγραφή
Α Ο Χ Σ
Α Σ Υ Ι Τ Α
Π Τ Α Δ Ο Ρ
Ι Α Ι Ι Ν Α
Π Α Α Π

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

488. Μαγικὴ Εἰκὼν ἀνευ εἰκόνος

— Πρέπει νὰ πᾶς στὰ μέρη
κεῖνα, παιδί μου, γὰ νὰ ἰδῇς μὲ
τὰ μάτια σου τὰ θαύματα πὺ
σοὺ λέω.

— Μὰ πὺ, μπαμπά·
— Ἐκεῖ πὺ σοὺ εἶπα.

Κυκλαμῖα

489. Διπλὴ Ἀκροστιχὶς
Τὰ μὲν ἀρχικά τῶν κάτωθι ζη-
τουμένων λέξεων ἀποτελοῦν φι-
λέλληνα ποιητὴν, τὰ δὲ τρίτα
γράμματα ὅρος βαλκανικόν.

1. Σοφὸς ἀρχαῖος· 2. Θηρίον·
3. Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα· 4.
Μέρος τοῦ σώματος· 5. Ποταμὸς
τῆς Ἑλλάδος.

Κατεργαράκος

**490. Ὁμοιόμορφα Ἑλλειπο-
σύμφωνα**

1. α α α = Ὅρος τῆς Γραφῆς
2. α α α = Πόλις τῆς Γραφῆς
3. α α α = Καρπὸς ἐξωτικὸς
4. α α α = Μετεωρολογικόν
Ἄετος τοῦ Πόντου

491. Γρίφος

τορ τορ
Ο — Ι :: Ι το Οἶκος

τορ τορ
τορ
Ἐξυπνὴ Γατούλα

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

492. Métagramme
Coupe la tête d'une plante
[grimpeante
Mais colle-lui une autre
Et de cette action un peu ge-
[nante,
Tu auras un apôtre.

(Πρωτότυπον) Μιμέζα

493-495. Ciné-Rébus

1. Ἀπὸ ἐδῶ.
 2. Ζωὴ ἑνας ἐκεῖ.
 3. Σκόληξ γυνικός.
- Τρεῖς εὐρωπ. πρωτεύουσαι.
Νιαγάρας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 17

247. Ροδανὸς (ρῶ, Δανός.) —
248. Ἴος-Ἴς. — 249. Πιττακὸς —
- Ψιττακὸς. — 250. Ἡ σβούρα.

251. ΕΥΓΕΡΠΗ **252. Καιρὸς**
ΠΟΛΥΒΟΣ παντὶ πράγ-
ΥΠΕΡΙΩΝ ματι. (Ἡ ἀνά-
ΡΩΜΥΛΟΣ γωσις κατὰ
ΠΟΔΑΡΓΗ στίχον ἐκ τῶν
ΑΠΕΛΛΗΣ καὶ τῶν
ΦΑΛΗΡΟΣ καὶ, ἀριστε-
ρόθεν καὶ δεξιόθεν ἐναλλάξ.)

— 253. ΒΙΑΣ (Ἰάβα, Αἴας, Σόβ-
βας). — 254. Η-ΑΙ-ΙΕΥΕ = ΜΗ
ΠΑΣΙ ΠΙΣΤΕΥΕ (Ἡλίας, Σαρ-
ρα, Ἡσίοδος, Ἡρακλῆς, Διο-
γενῆς, Βουκογρέστιον, Μελλο-
μην). — 255. **Μη μετανόει** ἀλλὰ
προνοεῖ (μὴ μετὰ νόει· ἀλλὰ πρό
νοει.) — 256. Pericles - eclipser.

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς **Α' Περιόδου** (1879—1893)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους
υπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς
πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ
19ος. Ἐκαστὸς τόμος δρχ. 25.
ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος
δρχ. 28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν
καὶ δρχ. 35 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς **Β' Περιόδου** (1894—1927)
υπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-
μοι, 34 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστὸς τόμος
ἀρραφὸς δρχ. 80 καὶ ραμμένος
δρχ. 85. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκά-
στου τόμου προσθετέα εἰς τὰς
ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν
δρχ. 5 ὁ ἀρραφὸς καὶ δρχ. 15
ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτε-
ρικόν δρχ. 23 εἴτε ἀρραφὸς εἴ-
τε ραμμένος.

Ἐσπαθώντες
γὰ τὸ Δωδεκασέλιδο!

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ
στοιχεῖα δρχ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα).
Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέ-
ξις, μὲ παχὰ δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ
μὲ κεφαλαία δρχ. 1.
Ὁ χωριστὸς στίχος δρχ. 3.
Ἡ προληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΚΗ' — 586]
Ε ρευνητὴ τοῦ Πόλου, ἔστειλα, περι-
μένω· Δ/σίς μου: Ὑπερίστω 21.
Τσουκνίδα

[ΚΗ' — 587]
Φ ὠτὴ Σκοτάδι, εὐχαριστῶ γὰ τὰ συγ-
γραφήματα. Καὶ τὰ δικά μου γὰ τὴν
«Χιονισμένη Ἀθήνα» σας. (Καθυστερῶ-
σας. Μεγάλῃ Ἑλλάς

[ΚΗ' — 588]
Σ ΠΑΡΑΞΙΚΑΡΙΟΝ ΕΠΙΤΥΜΒΙΟΝ
ΚΟΛΟΚΥΘΟΣΠΟΡΟΥ
Ἀνθος ἦτο καὶ ἐπαράνθη,
σπόρος ἦτο καὶ ἐξηράνθη...
ΓΟΡΔΙΟΣ ΔΕΙΣΜΟΣ

[ΚΗ' — 589]
Μ παῖνον στὸ ὄμορφ. σαλονάκι τῆς Διὰ-
πλάσης σκορπώντας σ' ὅλους ἐς φιλι-
κοὺς χαιρετισμούς.
Διαπλάσπουλα-ες, μοῦ χαρίζετε τὰ Μι-
κρὰ Μυστικὰ σας; ἀπαντᾷ ἀμέσως. Στείλειτε:
Γεωργιάδην, Πιπίνου 45, Ἀθήνας, γὰ τὴν
Γαλανοσάτα

[ΚΗ' — 590]
Α θναῖτε, εἴπαμε νὰ κοιμηθῇς. ἄλλ' ὄχι
νὰ γίνῃς ἡ Belle au bois dormant! ὄχι
Αὐτὴ ἦταν ὀλη ἡ δράσις σου; Ἀούσα!!
ΣΑΡΔΑΝΑΠΛΟΣ

[ΚΗ' — 591]
Μ παῖνοντας στὸ περιβόλι τῆς Διὰπλάσης
χαίρετὸ τὰ πολυχρώμα λουλούδια τῆς.
Τὴν προσοχὴν μου τραβᾷ ἡ ΘΑΛΕΙΑ, ΕΡΗ
ΔΑΦΝΗ τὴν ὅποιαν καὶ ἰδιαίτερος χαίρετὸς.
Ἐστία Ἀσφύνη, γνωρίζομαι. Ἀλλή-
λογραφεῖς; Ἀνταλλάσσουμε τετραδιά-
κια; Ἡ ἀλληλογραφία σας πολὺ θὰ μὲ εὐ-
χαριστήσῃ. 1. Φρένιμο (τρελο)κρίτες, ἀ-
γαπᾷς τὴν Φουρτούνα; Ἐγὼ τὴν ἀγα-
πῶ πολὺ. Χαιρετισματα στὴ Ζεσεφίνα.
ΤΙΓΡΑΝ

[ΚΗ' — 592]
Α ΦΡΟΔΙΤΗ τῆς ΜΗΛΟΥ, χίλιες καρδιόβγαλ-
τες εὐχὲς γὰ τὴν γιορτὴν σου.
ΤΡΕΛΑΝ ΠΕΤΑΛΟΥΔΙΤΣΑ

[ΚΗ' — 593]
Β ἀρδάτε κ' ἐρχομαι! Μπάμ! Μπούμ!..
Πέτρος Πιρνακί! Πέτρος Ἀθηνᾶς.
Φωτεινὸς = Σαντορινιῶς, Δεξασμένο
Ἐπειρωτῆς. 1. Λεκατοῦς, Κάτασπρος
Ἀράνης = Π. Οἰκονομᾶκος.

[ΚΗ' — 594]
ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΔΙΑΒΟΛΟΣ

Διαπλάσπουλα-ες, θάρονθῃτε τὸ τετρα-
διάκι σας στὸ Ἐξωτερικόν; Δ/σίς: Σόλωνος 13, Βόλον.

[ΚΗ' — 595]
Ο Αὐγερινὸς θάρονθῃτε τὸ τετραδιάκι
τοῦ στήν Πεύλια; Δ/σίς: Σόλωνος 17
Βόλον.

[ΚΗ' — 596]
Κ αἰρήν, Τάνταλε, στείλειτε κάρτα σας
μὲ ἀκριβὴ Δ/σίς σας. Δ/σίς (ΚΗ' — 494).
Ἀκακία

[ΚΗ' — 597]
Σ ΥΛΛΟΓΟΣ ΙΕΡΟΛΟΧΙΤΩΝ· ψη-
φίζει: Πίστις Πατρίς, Φάρος τοῦ Βο-
σπόρου, Δαφνοστεφὴς Ἑλλάς, Γέσκυ Κούγ-
καν, Τὰ Κρίνα.
Ἀ Διαγωνισμὸς ἔνευ ἀπαντήσεων. Β'
Καρτῶν καὶ Μικρῶν Μυστικῶν, προθεσμία
δίμηνος, συμμετοχὴ δίδραχμος· βραβεῖα
ὀκτώ!!.. Διαπλάσπουλα, δεῖτετε προθυ-
μίαν, Δ/σίς: (ΚΗ' — 264).

Διαγωνισμὸν: Φαέδων
Μέλος: Γενναῖα Σπάρτη· δεχόμεσθε
μέλη. Παρατείνουμε κλήρων λαχείου μέ-
χρι 15 Αὐγούστου.

[ΚΗ' — 598]
Ε ΞΕΔΟΘΗ

ΑΓΓΕΛΟΥ ΚΑΣΙΓΟΝΗ
Η ΕΠΙΤΥΧΙΑ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

Ἐν βιβλίῳ ἀφιερωμένῳ εἰς τοὺς νέους,
οἱ ὅποιοι πρέπει νὰ ἐνστερνισθοῦν ὡς ἐσω-
τερικῇ τῶν ἀνάγκῃ τὸ νὰ ἐκτελέσουν
ἔργα μεγάλα.

Τιμᾶται Δρχ. 10
(Ταχυδρ. τέλη ἐσωτ. δρχ. 1. Ἐξωτ. δρχ. 2).
Πολεῖται εἰς ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα, περί-
πτερα, πρακτορεῖα ἐπαρχιῶν καὶ εἰς τὰ
Γραφεῖα τῆς Διαπλάσης.

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ Α. ΚΑΣΙΓΟΝΗ